

Колико год гласно о томе говорили, ма како се често чули такви захтеви из народа, наши политичари нису спремни за радикалне промене. Девет скупштинских избора којима смо били сведоци током протекле две деценије показали су нам да је могућност за најпотребније промене, чија је очигледност неупитна, најблаже речено ограничена. Противе јој се аморфна и никада до краја доказана већина бирача и скоро целокупна политичка елита (без обзира на то да ли је реч о власти и опозицији). Прилике су још горе кад је реч о партијама и личностима. Политичка бесмртност је у Србији научно доказана. Из политике је отишао само онај који је хтео или умро. Зато су највеће промене у Србији пратила политичка остраковања, нажалост ништа више од тога, појединих партија које су морале претходно да испуне два предуслова: да буду озлоглашене и криве и да немају велику подршку бирача. Цену погрешне политике тако су плаћале поједине странке – понекад и веће као СРС (1993 и 2000), полузаборављена ССЈ (1993) и ЈУЛ 2000. и 2003. године.

Пошто од давне 1993. тешко да је било извеснијих избора у безнаднијим околностима, остаје само нада да ће владајућа олигархија смоћи снаге да у најкомпромитованијој, а најслабијој, својој чланици пронађе кривца и тако макар делимично прочисти власт и омогући макар некакав нови „почетак“ следећој влади.

Реч је о Г 17 плус, данас окосници Уједињених региона Србије. Не постоји странка која је током претходне деценије у већој мери била повезана са влашћу. Упркос свим предизборним љутњама, напуштања министарских али не и директорских места, малим и великим рокадама, променама имена, коалиције, политичког пола, агрегатног стања... ова странка, створена ради руковођења транзицијом, владала је Србијом, са изузетком неколико месеци 2003. године, ево већ више од деценије.

Какав је биланс те владавине? Србија је економски најслабија на Балкану? Економска деструкција из времена Слободана Милошевића није прекинута. Велике и исправне напоре из првих година, заменили су неодговорна конзумација власти и стална изборна кампања којој су подређени приватизација, буџетски дефицит, закони и правда... У

јавности често спомињу неиспуњено обећање поделе новца од бесплатних акција. Али шта је са предизборним обећањима ове странке из протеклих година? Зашто је динар најнестабилнија европска монета? Ко је одговоран за чудно варирање динара из 2008. године? Да ли је то била злоупотреба? Реч је милијардама динара. Да ли смо добили рационални одговор шта се догодило са народним новцем изнесеним на Кипар? Стару штедњу враћали смо из буџетских средстава – дакле сами себи. Да ли је приликом приватизације Магнохрома из Краљева један од најбогатијих људи света за творце наше економске полиике био тек „неки Митал“. Да ли постоји одговорност за ту приватизацију? Да ли је јавност приметила проблеме приликом приватизације ДДОР-а 2007 године?

Који су учинци, а који трошокови економске дипломатије - творевине странке шифре ? Какви су учинци и који трошкови канцеларија за младе? Шта је, после шест година, било са Афером панцир... Где се деде одговорност политичког вођства министарства здравља у часу када су, због вакцина против грипа, неки наши грађани и у затвору. Да ли је вакцинисање против грипа и даље „ствар интелигенције“ и може ли се тако нешто аболирати почасном оставком министра здравља?

На претходним скупштинама Г 17 речено је да ће се странка обрачунати са злоупотребама у својим редовима. Хајде да сада, пред изборе, добијемо тај списак: смењених, истераних из странке, ухапшених и, што је још важније, правоснажно осуђених. Чекамо већ годинама.

Али, када неко није спреман да одговара, он понекад промени идентитет. Заједно са отпадницима и отпадом из разних странака, а пре свега Нове демократије, СПО и ЈУЛ-а, настала је коалиција која се залаже за наводну регионализацију земље. Државе у којој је током протеклих година извршена нова централизација уз поделу моћи између Београда и Новог Сада. Према програмским документима децентрализација много личи на федерализацију, таква Србија имаће педесетак нових министара, шестотинак посланика и амин за коначни распад. Али важно је да је нови страначки друг „заборавио“ како је Динкића грдио преко БК телевизије и стругао холограме са новчанице од 5000 динара доказујући да је некадашњи гувернер злоупотребио милионе.

Ако је већ неизбежно чување политичких диносауруса из СПС-а или самозваног наследника Љубе Давидовића у ДС-у, одржавање овог „парка из доба Јуре“, какав год му био тренутни назив, није обавезно и то у мери у којој је штетно.